

BOTEZAȚII TOATE NEAMURILE ÎN NUMELE TATĂLUI ȘI AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI SPIRIT
Comentariu Evanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Mt 28,16-20

În acel timp, ¹⁶ **cei unsprezece discipoli** au mers în Galileea, pe muntele hotărât lor de Isus. ¹⁷ Cum l-au văzut, s-au prosternat în fața lui, dar unii se îndoiau. ¹⁸ Apropoiindu-se, Isus le-a vorbit: „Mi-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ. ¹⁹ Așadar, mergând, faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, ²⁰ învățându-i să țină toate câte v-am poruncit. Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii”.

Liturghia de azi ne prezintă finalul Evangheliei lui Matei, care la versetul 16 scrie **cei unsprezece discipoli** – nu mai sunt 12, lipsește Iuda. Iuda a ales banii și banii l-au distrus, l-au dus la pierzare, nu a ales fericirea sărăciei, adică distribuirea sau condividerea solidară și continuă, dar s-a gândit doar la propriul interes și cine se gândește doar la propriul său interes se distruge.

Cei unsprezece discipoli, scrie evanghelistul, **au mers în Galileea**. În Galilea, de trei ori în evanghelie avem invitația lui Isus de a merge în Galilea după înviere. Isus nu poate să fie experimentat la Ierusalim, în orașul sfânt și asasin, ci pentru a-l experimenta trebuie să mergă în Galileea - și de trei ori în Evanghelia lui Matei avem această invitație; **pe muntele hotărât lor de Isus**.

Dacă avem de trei ori invitația de a merge în Galilea, dar niciodată nu apare în aceste invitații, invitația de a merge pe muntele hotărât sau indicat de Isus. Isus nu a hotărât sau indicat nici un munte. Și de ce discipoli merg nu pe “un munte” – Galilea este o zonă montuasă și este plină de munți – ci **pe Muntele**?

Ce vrea să ne spună evanghelistul?

Experiența lui Cristos înviat nu este un privilegiu acordat acum 2000 de ani unui grup restrâns de persoane, ci o posibilitate pentru creștinii din toate timpurile. Și evanghelistul ne indică cum?

Pentru a-l experimenta pe Cristos înviat este nevoie să mergem în Galilea **pe Muntele**. Această expresie cu articolul determinativ, **Muntele**, a apărut la capitolul 5, când Isus proclamă **Fericirile pe Muntele**.

Așadar evanghelistul vrea să spună că a fi în Galileea pe Muntele înseamnă a fi în inima mesajului lui Isus, **Fericirile**. Fericirile îl invită pe om să orienteze propria sa existență spre binele altora. Cine orientează propria sa viață spre binele altora simte în interiorul său o forță, o energie de viață care-l face să-l experimenteze pe Cristos înviat. Deci aceasta este posibilă tuturor.

Evanghelistul continuă: **Cum l-au văzut**. A vedea, în limba greacă, se poate spune în diferite moduri; aici evanghelistul folosește un termen care nu indică vederea “fizică”, ci vederea “interioară”. Această vedere nu se referă la a vedea, ci la a crede. Este la fel și în Fericiri, în Fericiri “**cei curați cu inima**”, de care Isus declară: “**fericiți cei curați cu inima căci vor vedea pe Dumnezeu**” (Mt 5,8). Isus nu garantează apariții sau viziuni, ci o profundă experiență de Dumnezeu.

Deci **l-au văzut și s-au prosternat**. A se prosterna, a se închina înseamnă a recunoaște în Isus ceva diferit, văd în Isus deplinătatea naturii divine.

Dar surprinzător, evanghelistul scrie **dar unii se îndoiau** sau dubitau. Dar de ce dubitau? Nu că ar fi fost înviat, îl văd! Nu că în Isus n-ar fi natura divină, se închinau! De ce anume dubitau?

Singura dată când avem verbul "îndoire, dubitare" în această evanghelie este la capitolul 14, când Petru vrea să meargă pe apă - și aceasta însemna a avea condiția divină - dar începe să se scufunde. Și Isus îl ceartă: **om cu puțină credință de ce te-ai îndoit?** (Mt 14,32).

Așadar în acest pasaj această expresie "îndoire, dubitare" a discipolilor se referă la ce anume? Și ei deasemenea se gândeau să aibă condiția divină, să ajungă la condiția divină precum Isus, dar înțeleg prin ce anume a trecut Isus: prin rușinea și disprețul crucii.

Așadar dubitează de ei înșiși, nu știu dacă vor fi capabili și ei să înfrunte persecuția, suferința și martiriul pentru a ajunge la condiția divină.

Ei bine Isus, cu toate ezităările lor, îi trimite. Spune: **mergeți și faceți ucenici din toate neamurile**, toate popoarele - termenul indică toate națiunile, deci chiar acele națiuni care erau marginalizate, acele națiuni care erau disprețuite, chiar acestea sunt obiectul iubirii lui Dumnezeu.

Și iată porunca lui Isus: **botezându-i** - nu este un ritual liturgic ceea ce Isus le cere să facă. Verbul a boteza înseamnă "a imerge, a înmuia, a imbiba, a impregna". **Botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit**, în numele cuiva ne indică o realitate.

Așadar, este misiunea comunității creștine să meargă spre cei excluși, spre cei marginalizați, spre cei refuzați de religie și tocmai pe ei să-i facă să experimenteze - fiindcă despre aceasta este vorba - deplinătatea iubirii Tatălui, cel care dă viață, a Fiului, cel în care această viață s-a realizat deplin, și în Spirit, această energie vitală.

Învățându-i. Este pentru prima oară în Evanghelia lui Matei când Isus îi autorizează pe discipoli să învețe. Nu-i autorizează să învețe o doctrină, ci o practică: de fapt: **să țină toate câte v-am poruncit**.

Și singura dată când Isus poruncește ceva în această evanghelie se referă la Fericiri. Nu o doctrină de a proclama, ci o practică de a o învăța, **"învățați să practice Fericirile", "învățați să practice împărtășirea, condividerea din iubire, servirea oferită din iubire"**.

Dacă avem acestea - și iată garația - **"iată, Eu sunt cu voi"**; Matei a început evanghelia sa cu expresia că Isus este Emanuel - **"Dumnezeu cu noi"** și încheie cu aceeași expresie **"Eu sunt cu voi" în toate zilele, până la ...** - iar aici din păcate vedem că încă în traduceri găsim același termen inexact: **sfârșitul lumii**.

Nu este vorba de sfârșitul lumii, este mai exact în alte traduceri unde se vorbește de "sfârșitul epocii, sfârșitul timpului"; de fapt Biblia de Ierusalim spune **"până la sfârșitul timpului"**.

Nu este vorba de un termen, o scadență, ci de o calitate a prezenței; nu este nici un sfârșit a lumii, Isus nu induce frică, Isus ne asigură că dacă sunt aceste condiții de a merge comunicând iubire, El este mereu prezent în comunitatea sa și aceasta "pentru totdeauna" deci nu o scadență, ci o calitate a prezenței Sale.